

Osztálykirándulásunk

BGRG 11.b

2016. 09. 14-16.

Írta: Barcza Dávid Szilveszter

1. nap

Iskolaidőben az osztály egy része a csomagját elhelyezte az iskolai kisbuszban, majd ezzel a lehetőséggel utolsó óra után az osztály másik része is élt, viszont már nem az iskola területén, hanem a vasútállomáson. A vonatunk 16:00-körül indult Békéscsabára; a „pakoló emberek” (akik a kenek pakolásáért feleltek) már Gyuri bácsival a kisbuszba szállva elindultak Gyulára. (Én a vonattal utazók között voltam, Klári néni társaságában.) Békéscsabára érve kimentünk az állomás elé, és feszülten vártuk a következő vonatot, mely Gyulára vitt minket. Mikor odaértünk, elindultunk a kemping fele, ahol sátrat verve vártuk a másnapot. A vacsorát Gyuri bácsi segítségével készítettük el, mely főtt virsli volt. Vacsora után 23:00-ig szabad foglalkozás volt, majd (a csendrendelet megszegését elkerülvén) mindenki nyugovóra tért.

2. nap

„A nagy csapat” nehézkesen, de felébredt a reggeli napfelkelte után (ez a procedúra egyes embereknél 1-2 órát is igénybe vett); kávé és egyéb italokat elfogyasztva a pakoló emberek Gyuri bácsival kisbuszba szállván a keneket elvitték a Körösre. Mi Klári nénivel (kicsit később) elindultunk gyalog. Út közben Gyuri bácsi (igaz, több körben, de) elszállított minket, így megkímélve minket a hosszú és fáradalmas gyaloglástól. Mikor odaértünk, elkezdtünk lelkileg és testileg is felkészülni az evezésre, majd elindultunk. Minden kenuban min. 3-an ültek, én Klári nénivel, Gyuri bácsival és osztálytársammal eveztem. Evezés közben beszélgettünk és csodáltuk a természetet. Egyszer (Gyula-Városerdőn körülbelül az út kétharmadánál) megálltunk pihenni egy kis szabad strandon, Gyula egyik kisebb városrésze mellett; itt 1 órát töltöttünk, majd vízre szálltunk. Az aznapi távot teljesítve, a végállomáson (Szanazugon, mely szintén egy szabad strand volt) Gyuri bácsi elbiciklizett a kisbuszért, majd a pakoló emberek segítségével a keneket rendezgették és a kempingbe vitték. Klári néni „csapata” (beleértve jómagamat is) várt a következő buszra, ami a kempinghez legközelebbi buszmegállóba vitte őket. Onnan sétáltunk a kempinghez, viszont Gyuri bácsi most is megkímélt minket a gyaloglástól (legalábbis lerövidítette azt). A kempingbe érve már készítették is a nagyszerű vacsorát, mely (az osztály döntésére) chilis bab volt, melynek íze, mintha csak az Isten ajándéka lett volna. Vacsora után ismét 23:00-ig volt szabad program, de ahogy észrevettem senkinek sem esett nehezére nyugovóra térni.

3. nap

A reggel ismét nehézkesen indult egyes emberek számára, majd mikor már az emberek 99%-a magához tért szavazás vette kezdetét: vagy tovább evezünk, vagy egy kulturális program keretein belül megnézzük az Almási Kastélyt. A döntő többség az evezésre voksolt, hiszen én voltam az egyedüli ember, aki a kulturális programra szavazott. Majd a szavazás után hárman hazamentek, mert más programjuk volt és sietniük kellett haza, mert nem lett volna buszuk.

Ezen események lezajlása után a pakoló emberek tették dolgukat, és (mint mindig) Gyuri bácsival elindultak, és elvitték a keneket, majd Klári nénivel elindultunk. A keneket nem vitték messzire, úgyhogy sétálva is rövid időn belül odaértünk. Itt újra rendeződtek a kenek utasai, legalábbis a két mínusz ember miatt. Azaz, egy másik kenuba kerültem. Most nem a Körösön evezünk, hanem Gyula csatornájában, mely szintén egy nagyszerű látvány volt. Félúton megálltunk és várost néztünk. Megcsodálhattuk Gyula nevezetességeit, mint pl. a

Százéves Cukrászdát. 1 óra szabadfoglalkozás után ismét vízre szálltunk, majd a végállomás felé tartottunk. Sajnos, pechünkre egy kenu (utasaival együtt) beleborult a vízbe, de szerencsére anyagi káron kívül nem történt semmi (kisebb sérülések mellett, mint például, hogy kagylók szétvágják egy ember bokáját). Eme csodálatos kaland után a pakoló emberek végezték dolgukat, eközben Klári nénivel elindultunk a buszunk fele, mely a vasútállomásra vitt minket.

Ott felszálltunk a vonatra és hazautaztunk.

A vonaton való utazásról nem maradtak emlékeim, mert nagy részét átaludtam, viszont erre tisztán emlékszem: volt egy cigány származású nő, aki egyesületi kubai táncos, és mindenkitől cigarettát kért a vonaton. Megérkezve Hódmezővásárhelyre, „potyautasunkkal” együtt a kisbuszhoz „vánszorogtunk”, ahol Gyuri bácsi udvariasan eltessékelt a hölgyet, aki fenyegetően mondta: „Na majd még találkozunk, majd ha csatlakoztam a Maffia-Kommunista-Náci szervezethez!”. Persze ezt mi nem vettük komolyan, és egy jót nevettünk, persze miután a fenyegető hölgy tisztos távolságba ért.

Szerintem egy nagyszerű kirándulás volt, ahol egységes osztályként tudtunk érvényesülni!